

**PLANINSKA
ZVEZA
SLOVENIJE**
ALPINE
ASSOCIATION
OF SLOVENIA

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

796.52:929(100=163.6)

MOJSTRANŠKE veverice : plezalske legende
šestdesetih in sedemdesetih let / [zbral in uredil
Vladimir Habjan ; avtorji Janko Ažman ... et al.]. -
Ljubljana : Planinska založba, 2025. - (Zbirka Med
gorskimi reševalci ; knj. 13)

ISBN 978-961-7226-04-1

COBISS.SI-ID 219967491

Mojstranške veverice

Plezalske legende
šestdesetih in sedemdesetih let

Planinska založba
2025

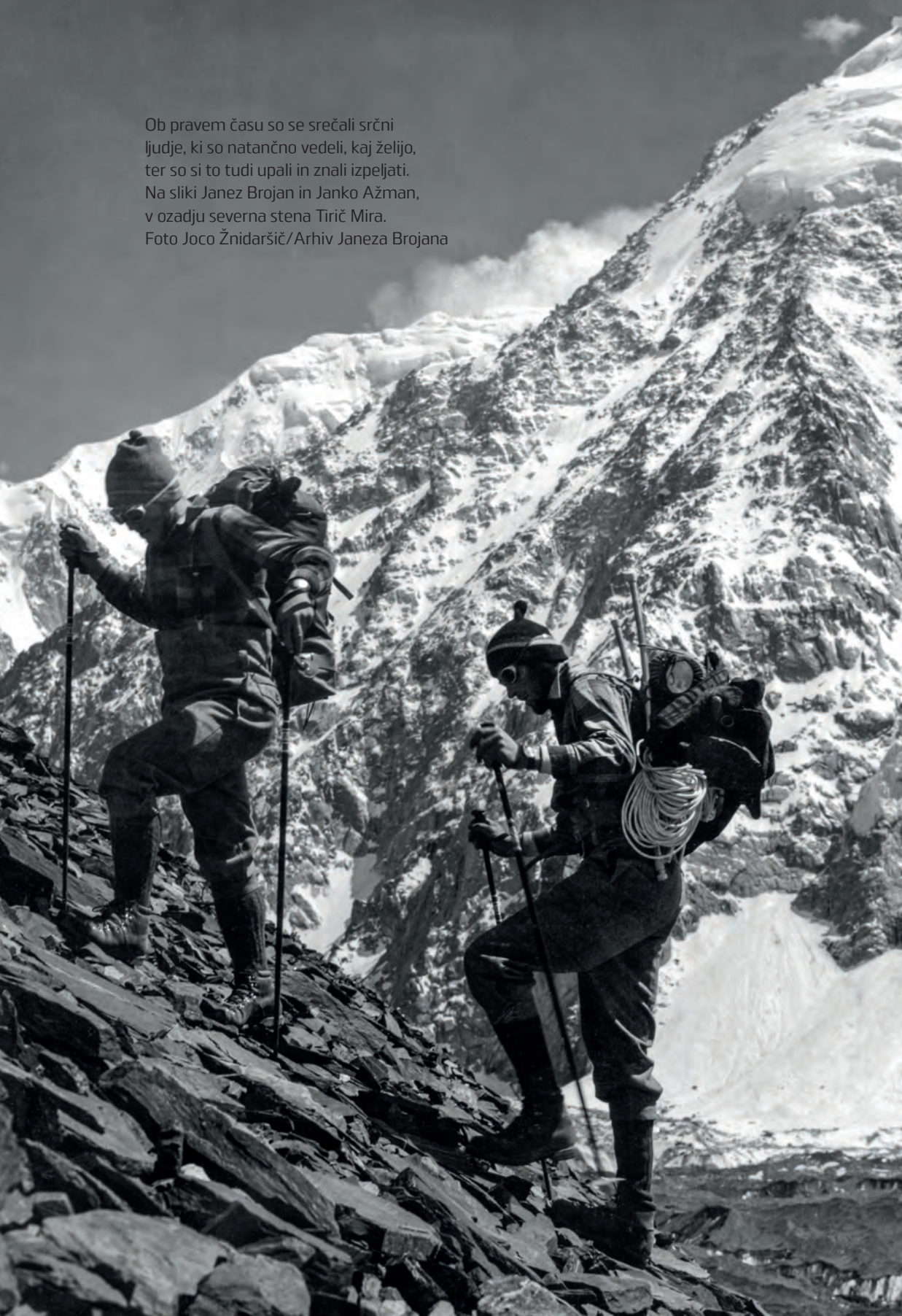
KAZALO

PREDEN SE PODAMO V STENE - Vladimir Habjan	9
O MOJSTRANŠKIH VEVERICAH - Vladimir Habjan	13
PLEZANJE	27
Raz mojstranških veveric	30
Istor-o-Nal	37
Makalu	40
Kangbačen in Wedge Peak	44
Makalu	48
»Največja zgodba slovenskega alpinizma«	49
Yerupaja Grande in Jirishanca Chico	55
REŠEVANJE V GORAH	59
SMUČANJE	60
ORGANIZACIJSKA DEJAVNOST	62
MOJSTRANŠKE VEVERICE – VZPON SLOVENSKEGA ALPINIZMA	64
SREDI NAVPIČNIC	69
ČRNI GRABEN - Mitja Košir	69
SEVERNI STEBER STENARJA - Klavdij Mlekuž	72
NAŠA V STENARJEVEM TRIKOTU - Klavdij Mlekuž	76
WALKERJEV STEBER - Klavdij Mlekuž	83
VRNITEV IZ STENE SMRTI - Janez Brojan	96
ONKRAJ VERTIKALE	
Severna stena Zahodne Cine - Zvone Kofler	102
LEDENA POŠAST GRANDES JORASSES	
Prva letna ponovitev Mrtvaškega prta - Janez Brojan	107

GRAND CAPUCIN, BONATTIJEVA SMER - Janez Brojan	113
ISTOR-O-NAL (1971)	
Tretja ekspedicija v Hindukuš - Janez Brojan	116
VZPON NA VRH - Janko Ažman	129
MAKALU (1972) - Janko Ažman	132
PRVIČ V EL CAPITANU (1973) - Janez Dovžan	151
NOS IN TRIPLE DIRECT - Nejc Zaplotnik	153
KANGBAČEN (1974) - Janez Dovžan	157
- Franc Jeromen	161
WEDGE PEAK (1974) - Bojan Pollak	164
MAKALU (1975) - Po treh letih – uspeh - Janko Ažman,	167
TEŽKE ODLOČITVE - Nejc Zaplotnik, Aleš Kunaver, Janko Ažman,	169-174
Damijan Meško, Stane Belak - Šrauf	
YERUPAJA GRANDE (1977) - Janez Dovžan	175
PRVENSTVENA SMER V VZHODNI STENI - Marjan Manfreda	180
JIRISHANCA CHICO (1977) - Kristjan Langus	184
AMA DABLAM (2005) - Tone Škarja	191
KLIC NA POMOČ	195
MEGLENA NOČ - Klavdij Mlekuž	195
TEŽKA ODLOČITEV - Ciril Praček	199
»AN TUK« - Janez Dovžan	203
TRIJE PRIPRAVNIKI REŠUJEJO STRICA JANEZA - Janez Dovžan	206
VZPON - Dušan Polajnar	209
KLIC NA POMOČ - Janez Brojan	212
REŠITELJ PRIHAJA PO ZRAKU - Janez Brojan	215
PEKLENSKA NOČ - Janez Brojan	219
DRUGE AKTIVNOSTI	223
OSAMOSVOJITEV SLOVENIJE - Janez Brojan	223
MEMORIAL MOJSTRANŠKIH GORSKIH REŠEVALCEV	
Štirideset let Memoriala Zvoneta Koflerja - Janez Brojan	225
KDO SO MOJSTRANŠKE VEVERICE?	229
KLAVDIJ MLEKUŽ - Vladimir Habjan	229
O ALPINIZMU IN ŠE ČEM - Žarko Rovšček	232
ZVONE KOFLER (1944–1971) - dr. Ivo Valič	238
JANKO AŽMAN - Vladimir Habjan	240
NA MAKALUJU 1975 SEM PRAV UŽIVAL - Vladimir Habjan	242
JANEZ BROJAN - Vladimir Habjan	248

DELO GORSKEGA REŠEVALCA JE ČASTNO DELO - Vladimir Habjan	252
JANEZ DOVŽAN - Vladimir Habjan	258
»HVALNICA NOROSTI ALI ALPINIZEM JE MOJE ŽIVLJENJE!«	
- Mitja Košir	260
MIHA SMOLEJ (1948–2015) - Janez Dovžan	265
POVEDALI SO	267
- Kazimir Drašlar - Mikec	267
- Tomaž Jamnik	271
- Ivan Kotnik	272
- Viki Grošelj	273
- Franci Ekar	274
VIRI IN LITERATURA	276

Ob pravem času so se srečali srčni
ljudje, ki so natančno vedeli, kaj želijo,
ter so si to tudi upali in znali izpeljati.
Na sliki Janez Brojan in Janko Ažman,
v ozadju severna stena Tirič Mira.
Foto Joco Žnidaršič/Arhiv Janeza Brojana

PREDEN SE PODAMO V STENE

Vladimir Habjan

Dobro se spomnim kratkega sestanka 15. februarja leta 2020, ko je uredništvo *Planinskega vestnika* odigralo veseloigro ob 125-letnici revije v Slovenskem planinskem muzeju (SPM) v Mojstrani. Takrat smo se v mali sobici kustosinja Neli Štular na mojo pobudo srečali z vsemi še živečimi člani Mojstranskih veveric, Jankom Ažmanom, Klavdijem Mlekužem, Janezom Brojanom in Janezom Dovžanom. Članom veveric sem predlagal knjigo o njih samih in so se strinjali. Žal je kmalu zatem nastopilo obdobje karanten, zaprtih občinskih meja in podobnih ovir, kar nas je za dve leti upočasnilo. V tem času so pri meni nastopile nove prednostne naloge, ki so me v popolnosti zaposlile z delom in mi omejile čas, vendar ideja nikakor ni zamrla, pravzaprav je zorela. Ta čas sem v največji meri izkoristil za zbiranje gradiva. Ko sem v letu 2023 dokončal svoj 10-letni knjižni načrt (Karnijske Alpe), se mi je odprl časovni okvir, ki sem ga zagrabil z vsemi štirimi. Zamisli o Vevericah pred korono sem se intenzivno lotil v začetku leta 2024.

Sprva nisem imel najmanjše predstave o tem, kakšna bo knjiga videti. Zbiral sem gradivo, kjerkoli sem pač kaj našel, slišal ali zasledil, a to je bilo daleč od tistega, kar se mi je odprlo v začetku leta. Če sem si predstavljal, da mi bo z intervjuji še uspelo izvabiti kakšno zgodbo iz fantov, ki so danes stari okoli osemdeset let, se je izkazalo, da to niti ne bo treba. Kako to? Ker so preprosto fantje, Mojstranske veverice, pisali že sami več kot dovolj. Torej niso le plezali, smučali, reševali in organizirali prireditev, pač pa so tudi pisali in fotografirali. Če pa niso pisali sami, so o njihovih doživetjih pisali njihovi soplezalci. Torej je bila moja osnovna naloga bolj v tem, da gradivo izbrskam in zberem na enem mestu. S tem mi je bilo dejansko veliko pisanja prihranjenega. Po drugi strani pa je jasno, da se po toliko časa, po petdesetih, celo šestdesetih letih človek ne more spomniti več vsega iz tako daljne preteklosti.

Iskanja in raziskovanja je bilo res veliko, od knjižnic, kjer sem našel stare izvode zbledeh revij in časopisov s članki, pa do digitalnih arhivov in vsemogočnega iskanja z Googlom. Izkazalo se je, da je tega gradiva res veliko, in treba ga je bilo nekako izčistiti. Tudi fantje so se izkazali z odlično ohranjenimi arhivi, ki so skrivali nešteto časopisnih izrezkov in zabeležek ter seznamov plezalnih vzponov, od opisov, napisanih na roke, in razmišljanj do porumenelih natipkanih lističev z odprav ali plezarij in reševanj. Vse, kar je bilo možno, sem prepisal in spravil v digitalno obliko. Kot zelo uporaben arhiv so se pokazali tudi avdio in video posnetki pogovorov, od tistega dvournega v Slovenskem planinskem muzeju do podkastov Planinske zveze, kjer sta do začetka leta 2024 gostovala Janez Dovžan in Klavdij Mlekuž. Seveda se je bilo treba s fanti tudi pogovoriti. Težko je bilo obuditi množico dogodkov, nekaterih detajlov pa so se fantje spomnili kar dobro. In tako so se odkrivale zanimive zgodbe in nezgode ...

V prvem delu knjige kronološko povzemam najodmevnejša dogajanja v stelah, na odpravah, reševanjih, na smučeh in pri organizaciji prireditev. Osrednji najboljše del so zgodbe. Od prve iz leta 1963 do skoraj današnjih dni, sledijo si kronološko. To je srž pripovedi o Mojstranskih vevericah – kaj vse so doživeli, njihov pogled na gore, stene in reševanja – iz takratnega zornega kota. Moram priznati, da so se tedaj prav vsi, z izjemo pokojnega Mihe Smoleja, čigar zapisov žal nisem našel, izkazali za odlične pisce. Na srečo, saj nam je tako dano, da njihove zgodbe lahko prebiramo še zdaj. V zadnjem delu so predstavljeni člani Mojstranskih veveric in poobjave intervjujev z njimi iz *Planinskih vestnikov*, zbral sem tudi nekaj mnenj soplezalcev in alpinistov.

Besedila iz časopisov, revij in knjig so bila ponekod napisana v več kot šestdeset let starem jeziku, zato ga je bilo treba nekoliko posodobiti. S tem vsebina ni bila v ničemer prikrajšana, bere se precej bolje. Morda še opomba glede citiranja težavnosti plezalnih smeri: navajal sem jih z današnjimi ocenami, ko se pleza prosto, seveda pa so takrat plezali izključno tehnično. Posebno poglavje je bilo fotografsko gradivo, ki je zbrano z vseh vetrov, od skeniranih slik, diapozitivov, knjig in revij. Glede na časovno oddaljenost je verjetno razumljivo, da kakovost ne more biti najvišja, ampak saj gre vendarle za zgodovinsko knjigo.

Rezultat vsega zbranega, posnetega in zapisanega je knjiga, ki jo držite v roki. Ne gre za zgodovinsko ekspertizo, kot je na primer kratko poglavje v *Zgodovini slovenskega alpinizma* (Mikša, Golob, 2013), za to nisem niti usposobljen. Vendar ne dvomim, da bo zadovoljila tudi zahtevne bralke in bralce, saj imajo fantje kaj pokazati, njihovi dosežki in njihove zgodbe so res enkratni.

Od težavnih, za tiste čase vrhunskih vzponov v alpskih in himalajskih pa tudi andskih stenah, vse do napornejših stenskih reševanj in najdrznejših spustov na smučeh. Zgodbe so tiste, ki so še danes zanimive – tako za sivolase alpiniste kot za mladino, da bo vedela, kako so včasih plezali.

Pri nastajanju knjige je sodelovalo precej tistih, katerih imen v njej ni videti, so pa prispevali pomemben delež. Naj jih naštejemo. Najprej zahvala Žarku Rovščku za večkratne temeljite uredniške preglede in mnoge koristne pripombe, prav tako za podroben pregled knjige Francetu Malešiču. Zahvaljujem se Dušici Kunaver za mnoge podatke, pobude in poslane prispevke ter za dovoljenje za poobjavo iz knjige *Makalu*. Hvala Dušanu Polajnarju za scenarij pogovora v SPM in posredovane fotografije. Zahvala gre družbi Acroni Jesenice za dovoljenje poobjav iz časopisa *Železar*, Mladinski knjigi iz knjige *Kangbačen* in Društvu GRS Mojstrana za poobjavo člankov iz njihovih zbornikov ter trem sinovom Marjana Manfrede za dovoljenje objave Marjonovih besedil. Hvala Dušanu Škodiču za vrsto spletnih najdb, ki so mi pomagale pri zbiranju gradiva. Hvala Mihu Habjanu in Luki Mačku za avdio posnetke, Mihu tudi za preverjanje težavnosti plezalnih smeri. Hvala vsem alpinistom, ki so prispevali svoja mnenja o Mojstranskih vevericah in so del vsebine knjige. Hvala Emilu Pevcu za skene fotografij in pomoč pri pripravi za tisk. Hvala vsem fotografom, ki so se odzvali na klic pri iskanju fotografij, še posebej Marku Prezlju, Bojanu Pollaku, Tonetu Sazonovu - Tonaču in Gregorju Koflerju. Zahvaljujem se Muzeju novejše in sodobne zgodovine Slovenije za posredovane arhivske fotografije. Hvala Slovenskemu planinskemu muzeju, ki nam je v svojih prostorih omogočil gostovanje in izvedbo več sestankov, še posebej Neli Štular za prijazen sprejem in posredovane fotografije. Zahvala tudi Sonji Čokl za natančno lektoriranje, Andreju Troštu za privlačen prelom, Fotolitu Dolenc za skeniranje in Žaretu Modlicu za obdelavo fotografij.

Največja zahvala gre seveda Mojstranskim vevericam, ki so si vzeli čas, da so pobrskali po spominu in arhivih ter iz naftalina potegnili zgodbe, na katere so lahko še danes ponosni. Pogosto sem jim pisal in s tem motil njihov mir. Vendar, fantje so se izkazali za res odlične gostitelje in mi prijazno pomagali. Naj omenim le besede Janka Ažmana, ki je ob neki priložnosti vzkliknil: »Pa saj zdaj si že skoraj naš prijatelj!« Zahvala gre tudi Planinski zvezi, da je sprejela zamisel o knjigi.

Sfinga, kjer poteka Raz Mojstranških veveric.
Foto Andrej Trošt

O MOJSTRANŠKIH VEVERICAH

Vladimir Habjan

V šestdesetih letih prejšnjega stoletja so mlade fante v Mojstrani in na Dovjem vabile stene, smučanje ali skoki v bližnji Planici. Štirje mladi fantje, vsi veliki ljubitelji gora, Zvone Kofler, Klavdij Mlekuž, Janko Ažman in Janez Brojan mlajši so se zagledali v stene. Janezu Brojanu je gore in plezanje odkril legendarni oče Janez Brojan starejši, vsi pa so se znašli na alpinističnem odseku planinskega društva Dovje-Mojstrana. Ob spremstvu starejših so začeli plezati v lažjih plezalnih smereh Julijskih Alp, kot so Brojanov raz v Stenarju, jugovzhodni greben Kukove špice, Južni raz Škrlatice, smeri v severni steni Debele peči in druge, kmalu pa so se podali še v zahtevnejše smeri.

»Alpinizem nas privlači že od mladih nog. Že od takrat, ko smo se podili za ovčami po hribih in nabirali gozdne sadeže. Naši pogledi so se vedno ustavljali v hribih, stenah in previsih Triglava in njegovih sosedov. Vedno nas je navduševal svet tišine. Po uspešnih pripravah in prvih samostojnih vzponih smo začeli z vedno zahtevnejšimi plezarijami,« je povedal Klavdij Mlekuž.

Z leti se je težavnost njihovih vzponov stopnjevala do skrajno težkih smeri, kot sta na primer Skalaška in Čopov steber v Steni ali Aschenbrennerjeva smer v Travniku. Preplezali so večino takratnih smeri pete in šeste stopnje.

Triglavska Stena
Foto Marko Prezelj

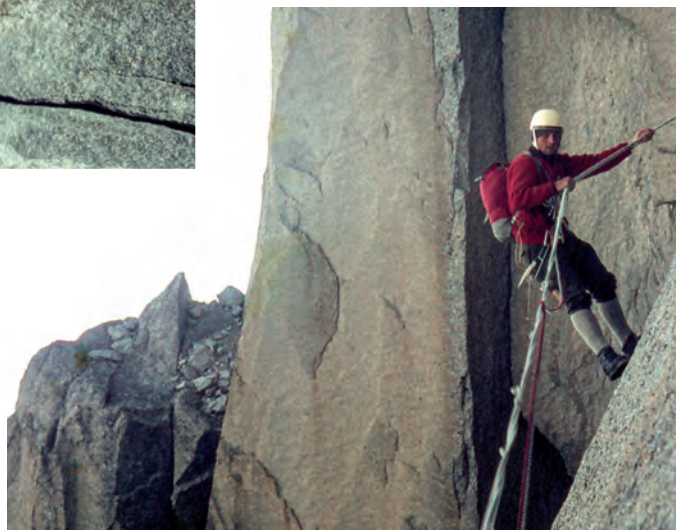
1963

Od leta 1959 je planinsko društvo Dovje-Mojstrana organiziralo odprave v gorstva izven Slovenije. Tako so se leta 1963 odpravili v Zahodne Alpe, član odprave je bil tudi Klavdij Mlekuž. V pogorju Mont Blanca so opravili prečanje Mont Blanc du Tacul–Mont Maudit–Mont Blanc in se vzpeli na Dent du Géant. Poskusili so tudi po grebenu Mittellegi v Eigerju, vendar so morali zaradi slabega vremena sestopiti. Nato so se odpravili v pogorje Bernine, kjer so opravili vzpon po grebenu Biancograt na Piz Bernino, na vrhu so bili ob polnoči, nato pa so šli še na Ortler.

Klavdij Mlekuž v Bonattijevem stebru
(Dru) leta 1967
Foto Tone Sazonov

V zahodni steni Druja (1967)
Foto Tone Sazonov

1964

Julija leta 1964 so spet izvedli odpravo planinskega društva v Durmitor, ki so se je udeležili tudi Klavdij Mlekuž, Janko Ažman in Janez Brojan mlajši. V stenah Bobotovega Kuka, Bezimenega vrha, Kamene Djevojke, Crvene Grede in Šljemenca so preplezali osem prvenstvenih smeri. V Bobotovem kuku je Mlekuž s Stanetom Koflerjem preplezal prvenstveno Diagonalno smer z dvema mestoma težavnostne stopnje VI.

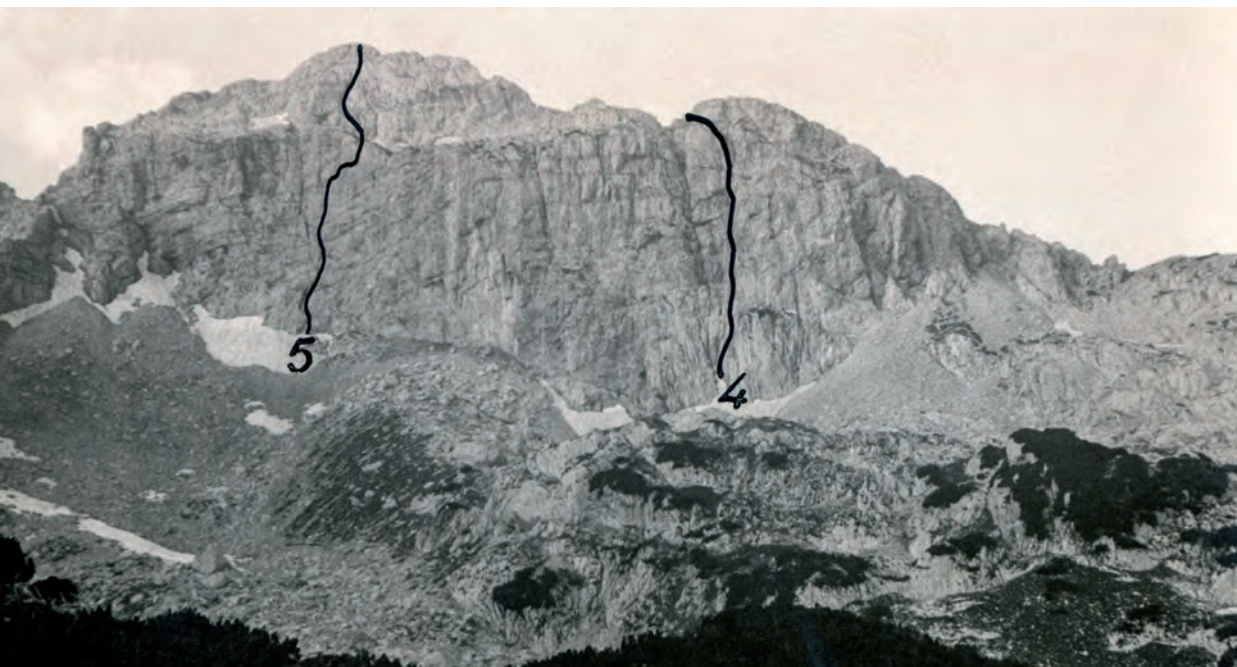
Bezimeni vrh, Bobotov kuk in Djevojka
Foto Vlado Vujisić/Arhiv *Planinskega vestnika*

Mojstranški alpinisti na železniški postaji pred odpravo na Durmitor. Od leve: Janez Brojan st., Janko Ažman, Justin Lavtižar, Klavdij Mlekuž, Janez Brojan ml. Manjka Avgust Delavec. Arhiv Klavdija Mlekuža

Na letališču Žabljak Arhiv Klavdija Mlekuža

Poteke prvenstvenih smeri na durmitorske vrhove so vrisali kar na črno-bele fotografije in jih oštevilčili. Na sliki: severna stena Bezimenega vrha (Smer po desnih kaminih, Smer po steburu) Arhiv Klavdija Mlekuža

19. septembra leta 1964 sta Mitja Košir in Klavdij Mlekuž v Triglavski severni steni preplezala težavno smer Direktno v Črni graben (VI/V),¹ 300 m.

1966

V dveh poskusih, 23. oktobra 1966 in 30. avgusta 1967, je Klavdij Mlekuž z Radom Koširjem in Francem Salbergerjem preplezal izredno zahtevno smer v Stenarju, Ancljev steber, V–VI, 400 m.

Vrisan potek prvenstvene smeri Ancljev steber je bil objavljen na naslovnici *Planinskega vestnika* št. 8, leto 1968.

Ancljev steber je na robu sence.
Foto Franci Horvat

V strehastem previsu
Arhiv Klavdija Mlekuža

¹ Težavnost smeri navajamo z današnjimi ocenami, ko se pleza prosto, seveda pa so takrat plezali izključno tehnično.

Naveza Brojan-Kofler je preplezala prvenstveno smer Južni raz Škrlatice.

Septembra je naveza Kofler-Brojan preplezala Skalaško s Čopovim stebrom. Kot je povedal Brojan, sta se navezala šele v prvi luknji Čopa.

1967

Zvone Kofler in Klavdij Mlekuž sta v treh poskusih 1. avgusta in 29. oktobra 1967 v severovzhodni steni Stenarja preplezala Mojstranško direktisimo (danes znana kot Direktna smer), VII+/V–VI, 700 m. Vstopala sta po polici z vstopa Brojanovega raza. Poči sta preplezala s pomočjo lesenih zagozd.

Leta 1967 sta Janko Ažman in Zvone Kofler v Triglavski severni steni opravila prvo ponovitev kombinacije smeri Peternel-Čop v enem dnevu.

Junija je naveza Brojan-Dovžan preplezala Čopov steber.

Leta 1967 je Klavdij Mlekuž v navezi s Tonetom Sazonovim - Tonačem, Francem Štupnikom - Cickom in Ivanom Medenom preplezal smer Magnone in Bonattijev steber v Druju.

Z leve: Mlekuž, Meden in Sazonov v Petit Druju
Arhiv Klavdija Mlekuža

Zahodna stena Druja, kjer poteka smer Magnone. Desno je Bonattijev steber.
Foto Marko Prezelj

Težavne vzpone, ki so jih opravili fantje, so opazili tudi na Planinski zvezi in na planinskem društvu Dovje-Mojstrana, pa tudi njihovi delodajalci, npr. Železarna Jesenice, zato so jim odobrili mesec dni plačanega dopusta, da so lahko plezali v Dolomitih in Franciji.

1968

Leta 1968 sta Klavdij Mlekuž in Janez Dovžan preplezala Peternelovo smer v Steni, istega leta pa so Janez Brojan, Zvone Kofler in Janez Dovžan preplezali Zahodno zajedo v Steni.

Z Dolomiti so se prvič srečali leta 1968, kar je bila za tiste čase kar mini ekspedicija. Lastnih prevozov niso imeli, zato so najeli dva domačina, ki sta jih z avtom pripeljala do vznožja Treh Cin, kjer so ob koči Lavaredo postavili šotore. V odpravi so bili Kofler, Ažman, Brojan in Mlekuž, prva dva dni pa še Avgust Delavec, ki jim je razkazal območje Treh Cin. V sedmih dneh so preplezali več smeri: Dibonov raz v Veliki Cini (vsi), Superdretisima (Kofler-Ažman), Camillotto-Pellissier (Mlekuž-Brojan), Saška smer (Kofler-Ažman), Kamini Innerkofler (Dovžan z nemškimi partnerji), Preussova poč (Mlekuž-Dovžan), Raz Cortinskih veveric (Kofler-Mlekuž-Ažman).

Raz Cortinskih veveric
Arhiv Klavdija Mlekuža

Smer Camillotto-Pellissier
Arhiv Klavdija Mlekuža

Prvi raztežaj smeri Camillotto-Pellissier
v severni steni Velike Cine
Arhiv Klavdija Mlekuža

Na poti domov so si ogledali Cortino d'Ampezzo, kjer so opazili vodniško pisarno Cortinskih veveric.

»To so bili alpinisti, smučarji in delavci na terenu, ki so delali enako, kot smo mi delali pri nas. V njihovi vodniški pisarni smo videli znak veverice, izvezen na levem rokavu rdečega puloverja. Take puloverje nam je pozneje spletla mama Janeza Brojana in tako smo si dali ime Mojstranške veverice. To je bilo povsem spontano, interno pa smo se dogovorili, da alpinist iz Alpinističnega odseka Mojstrana pridobi naziv Mojstranška veverica, če prepleza vsaj pet težkih smeri doma in vsaj dve težki smeri v tujini,« je povedal Klavdij Mlekuž.

Mojstranške veverice leta 1968.
Od leve: Janko Ažman, Klavdij Mlekuž,
Zvone Kofler, Janez Brojan
Foto Polde Karlin/Arhiv *Planinskega vestnika*

Pulover Mojstranških veveric
Foto Vladimir Habjan

Mojstrana in Dovje
Foto Gregor Kofler

Mojstranske veverice leta 2024. Od leve: Janko Ažman, Klavdij Mlekuž, Janez Dovžan, Janez Brojan.
Foto Vladimir Habjan

Cortinske veverice so svoje društvo ustanovili 1. julija 1939 z desetimi mladimi plezalci, ki so imeli skupno strast do gora in plezanja. Prvo ime skupine je bilo »Društvo plezalcev in smučarjev veverice«. Aktivnosti, ki so jih izvajale veverice iz Cortine, so bile številne in so segale od promocije plezanja, smučanja do reševanja v gorah in organizacije športnih srečanj ter izobraževanja. Člane skupine so prepoznali po beli veverici, vezeni na levi roki rdečega puloverja. Ta logotip je neločljivo povezan tako s številnimi alpinističnimi uspehi v Dolomitih kakor tudi po svetu, vključno z 31. julijem 1954, ko sta Veverici Lino Lacedelli in Achille Compagnoni kot prvopristopnika priplezala na K2.

Dejavnosti, ki jih negujejo Veverice, so torej – plezanje, smučanje, gorsko reševanje, organizacija športnih dogodkov in izobraževanje.

Tako so včasih hodili v hribe – s kolesom.
Arhiv Janka Ažmana

Tabor na Montenversu. Od leve Matija Maležič,
Klavdij Mlekuž, Janko Ažman in Janez Brojan
Arhiv Janeza Brojana

Zvone Kofler, Klavdij Mlekuž, Janko Ažman in
Janez Brojan na Triglavskem smuku
Arhiv Klavdija Mlekuža

Tabor pod Tremi Cinami. Od leve
Ažman, Kofler, Brojan, Mlekuž
Arhiv Klavdija Mlekuža

MOJSTRANŠKE VEVERICE

Plezalske legende šestdesetih in sedemdesetih let

ZBRAL IN UREDIL

Vladimir Habjan

AVTORJI

Janko Ažman, Stane Belak, Janez Brojan, Janez Dovžan, Kazimir Drašlar, Vladimir Habjan, Franc Jeromen, Zvone Kofler, Mitja Košir, Aleš Kunaver, Kristjan Langus, Marjan Manfreda, Damijan Meško, Klavdij Mlekuž, Dušan Polajnar, Bojan Pollak, Ciril Praček, Žarko Rovšček, Tone Škarja, Ivo Valič, Nejc Zaplotnik

UREDNIK PLANINSKE ZALOŽBE

Vladimir Habjan

STROKOVNI PREGLED

Žarko Rovšček, France Malešič

LEKTORIRANJE

Sonja Čokl

TEHNIČNI UREDNIK

Emil Pevec

OBLIKOVNA ZASNOVA

Mojca Dariš

PRELOM

Andrej Trošt

Zbirka Med gorskimi reševalci 13. knjiga

Tisk: Schwarz print d. o. o.

IZDALA IN ZALOŽILA:

Planinska zveza Slovenije

Ob železnici 30a, SI-1000 Ljubljana, www.pzs.si, info@pzs.si

Ljubljana 2025

Evidenčna številka založbe: 602

Za Planinsko zvezo Slovenije: Jože Rován

Naklada: 800 izvodov

V dolomitskih navpičnicah
Foto Andrej Trošt

